

ДЕКИЛИМІЗАЦІЯ

Петар роздратовано кинув спортивну сумку на підлогу. З тих пір, як він повернувся до рідного міста, все йшло шкереберть. Виною всьому обставини, лінь абощо. Петар жив у столиці вже шість років, встиг отримати диплом та розбите серце, а ще шрам на зап'ястку від старої праски. Мав батька-серба, якого не пам'ятав, зате вже мав спадок від нього: ім'я, яке різвало слух всьому оточенню. Нещодавно в Петара померла бабуся, квартира мала надійти йому, а в мами на роботі саме було вакантне місце бухгалтера, тому він вирішив не плисти проти течії та повернутися до рідних широт та довгот. Але сама квартира гнітила його, старий радянський гарнітур, кілька типових килимів на стінах, ляльки - страховиська. І ось сьогодні він повернувся та вирішив: зараз він принесе сюди модерн. Першим чином зірве бісовий килим зі стіни у вітальні та викине його на смітник на поталу собакам. Але перед тим - обід. Хлопець примостився на дивані з чашкою надсолодкої кави та почав дивитися на візерунок килима. Раптом йому здалося, що край витканого листочка трохи поворухнувся. Петар поволі торкнувся краєм вказівного пальця тканини, але все лишалося незмінним. Щойно він забрав руку, листочок знову поворухнувся. Петар миттєво притис цілу долоню до цього місця. І тоді раптово його заповнили невідомі запахи. Запахи весни та моря. Він ніби стояв посеред порту, а довкола був цілий натовп, всі були вдягнені якось дивно, жінки переважно в сукнях. Він впізнав її. Це була його бабуся, але молода, ще до двадцяти, впізнав за старими фото. Вона була в обіймах якогось чоловіка в матроській формі. Петар миттю згадав, що його дідусь був моряком, хай навіть сам хлопець і не застав його живого. Зачудований стояв там, як раптом його дідусь попрямував просто до

нього, ведучи за руку бабусю. Хлопець широко посміхнувся, проте йшовши повз дідусь штурхнув його плечем із фразою “Чого вирячився, довбню?”.

Тяжко дихаючи хлопець отямився на тому ж дивані, чашка з охололим та пролитим чаєм лежала на підлозі. На телефоні було кілька пропущених від мами. Скільки ж часу минуло? Петар почухав голову та замислено втупився в ноутбук, намагаючись переконати себе, що то був сон. За годину вирішив перетелефонувати матері.

- Де це ти вже запропастився, чи важко відповісти? - мама в Петара була з характером, як і її доля.

- Ма, та я заснув після залу. Ага. Ага. Слухай, а що це за килим на стіні тут у залі?

- Та й таке питаєш. Що тобі до нього? Пропити вирішив усе, як батько твій? Килим як килим.

- Ма, я серйозно.

- А що серйозно? Скільки себе пам'ятаю, стільки й той килим. Мама його купила з перших своїх зарплат, чи не своїх, а татових. Щоб усе як у людей. Килим то був статус. Ну ще звукоізоляція й утеплення. Нащо воно тобі? Вже порвав його?

- Та чого зразу як не пропив, то порвав? Нормально все. Добре, ма, у мене чайник кипить. Я побіг.

- Ага, чайник, в голові у тебе кипить. Ну біжи. Петаре, і того, ти б запросив Олю з роботи кудись, уже ж скільки років.

- Ма, знову за своє, як усі оженилися, так і розлучилися. Все, па-па.

- Ну-ну. Па-па.

Насправді Петар запримітив ще один порух невеликого завитка. Із зусиллям проковтнув слину, заплющив очі та простяг руку.

Перед ним знову була бабуся, досі молода. Але він ніби заглядав у квартиру через вікно. Дідусь кричав на бабусю, на столі стояла пляшка чогось немаркованого. Раптом він підняв руку та вдарив дружину. Вона відсахнулася та вибігла з кімнати. На підлозі ревіла маленька білява дівчинка, напевне мама Петара. Дідусь підхопив дитину на руки, почав радісно загойдувати, примовляти “моє сонечко”. Дівчинка посміхнулася, краєм ока помітила Петара, що стримів на підвіконні та почала гарячково

показувати пальцем на нього. В момент, як дідусь повертав голову, Петар ступив крок із підвіконня та полетів просто донизу.

Він усе ще сидів на дивані. Серце неймовірно калатало, ледь не проламуючи ребра. З маніакальним вогнем у очах хлопець простягнув руку до іншого завитка. Перед очима спалахнуло. Петар побачив свого батька та маму. Поруч було вогнище. Тато в олімпійці обіймав маму та тихенько щось їй нашіптував. Петар прислухався. Щось про “назавжди”. Петар сплюнув. Раптово батьки розвернулися, їхні очі округлилися. Петар зажмурився та зомлів.

Отямився від того, що хтось штурхав його за плече. Думав, у квартиру зайшла мама. Розплющив очі. Він лежав на вулиці, просто на написі крейдою “Лена, я тебе люблю”. Зажмурився знову. Все той самий асфальт. Сів. Поруч нікого не було. Озирнувся. Досі нікого. Сутеніло.

- Чого озирася? Мене немає. Я неосязний.

- Хто ти?

- Охоронець часу. Ти випадково побачив не те, що мав. Не так. Ти взагалі нічого не мав побачити. Хочеш знати більше? Як зустрічають, люблять чи живуть? Тримай. Тільки після цього ти втратиш доступ до часових подорожей, таємниць та довільного споживання чужих життів.

Петара підхопило. Просто перед ним був панельний будинок. Стіна стала повністю прозорою. Хлопець побачив, як десь люди вечеряли разом за столом з усмішками. Як старі самотні бабусі дивилися “Інтер”, періодично зойкаючи. Як подружжя та пари кохалися. Як самотні матері з колами під очима бавилися зі своїми дітьми чи намагалися пояснити їм забуту алгебру. Він побачив підліткові сльози. Геймерів. Зануджених домашніх тварин, що чекають господарів з роботи. І тоді побачив Олю. Ту саму, з роботи. Вона з заплющеними очима грала на кахоні, сидячи в навушниках. Тілом юнака розлилося несподіване тепло. Музика, ось що врятує його. Вони мають об’єднатися!

Петар розплющив очі. Він лежав на своїй канапі у вітальні. Торкнувся килима. Нічого. Схопив телефон. Пропущений від Олі. Ось зараз він заварить свою солодку та надто вершкову каву, обійме для певності гітару та перетелефонує їй. І говоритиме впевнено, з надією.

